

Jindřich Balík

Na co se
vevčerky
těšily

a další pohádky
o zvířátkách

ilustrovala
Bára Buchalová

FRAGMENT

Na co se veverky těšily a další pohádky o zvířátkách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jindřich Balík

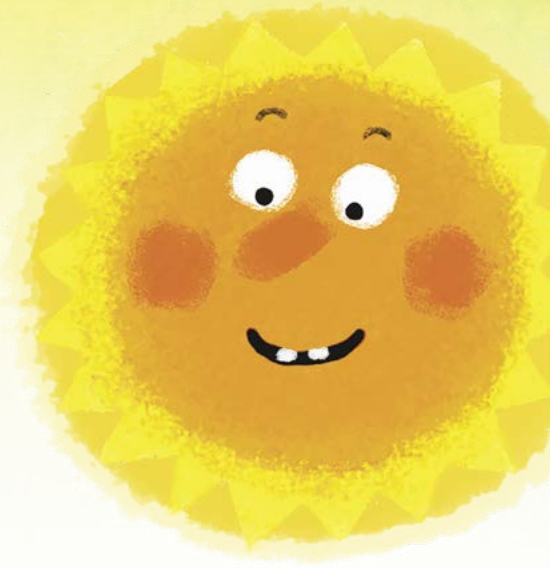
Na co se veverky těšily a další pohádky o zvířátkách – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Na co se
veverky
těšily

a další pohádky
o zvířátkách

Jindřich Balík

ilustrovala
Bára Buchalová

Obsah

O lišce Pepině / 7

**Jak si kočka Modročka
kupovala klobouk / 12**

O váze, která stála na dráze / 16

**Proč se měsíc smál
až do bílého rána / 21**

Na co se veverka těšily / 26

Proč měl zajíček Ušáček radost / 36

**Proč si medvěd koupil
kostkovanou čepici / 38**

**Proč se chtěl zajíc rozběhnout
do Afriky / 46**

O veverce parádnici / 52

O dvou myškách a křečkovi / 57

Proč si chtěl dát medvěd inzerát / 62

O lišce Pepině

Byl hezký jarní den.

Liška Pepina ležela na mechu a vyhřívala se. Sluníčko jí teplými prsty hladilo kožich. Les jí tiše šuměl do uší. Obláček malinové vůně se kolem ní točil jako zvědavý čmelák.

Na lišku šlo spaní.

Už se pomalu potápěla do snů, ale vtom škvírkou ospalého oka zahlédla zajíčka Filípka.

Vyskočil z křoví a rozhlížel se po pasece. Kouká sem a kouká tam – kterým směrem? Kudy? Kam?

Když uviděl pod jedlí ležet lišku, hned na ni zavolal: „Kmotříčko liško! Zabloudil jsem v černém lese, strachem se mně břicho třese jako listí stromů. Hledám cestu domů.“

Liška Pepina se usmála. Hned bylo po spaní. Klubíčko snů se od ní odkutálelo jako šiška ze stráně.

Tebe mně poslalo samo nebe, radovala se v duchu. Takovou lahůdku spolknou jako jahůdku... Když si ale Filípka pořádně prohlédla, viděla, že je maličký a hubený. Nechám ho, až trochu vyroste, napadlo ji. Až se trochu zakulatí. Stejně se sem brzo vrátí. Ráda počkám, však se dočkám.

„Každému, kdo radu žádá, poradím hned. Velmi ráda,“ řekla nahlas Filípkovi. „Poslouchej – rozběhni se kolem šípkového keře a za dubovým pařezem je borůvková stráž. Tam to znáš. Tam už nezabloudíš. A příště se nikam daleko nepouštěj, ať o tebe maminka nemá zbytečně strach.“

„Děkuju ti za radu, kmotříčko,“ poděkoval Filípek a hopkal směrem, který mu liška ukázala.

Byl to opravdu malý a hubený zajíček. Možná jenom kapku větší nežli malíček.

Uběhl den, uběhl týden, za kopce se zakutálel jeden měsíc, druhý, třetí...

Jak ten čas utíká, jak ten čas letí! Najednou je léto!

Liška Pepina ležela na mechu a vyhřívala se. Jak si tak leží, líně se válí, jak ji slunce do kožichu pálí, koukne – a vidí zajíčka Filípka.

To je přece můj ušáček! Dobře že jsem ho na jaře nechala běžet, pochválila se v duchu. Trochu přibral, ale málo. Vidím na něm každou kost. Počkám, až se zakulatí, však mám ještě času dost. Spěch se někdy nevyplácí, kdo to neví, hodně ztrácí.

Ale to už si lišky všiml Filípek a hned na ni volal: „Kmotříčko liško! Mám být v poledne doma na oběd – kolik je hodin?“

„Máš nejvyšší čas. Pospěš si, nebo tě maminka vytahá za uši, že jdeš pozdě,“ řekla liška, když

viděla, že sluníčko už stojí uprostřed oblohy.

„A utíkej, ať na tebe ještě něco zbude.“

Zajíček poděkoval a dupy dup spěchal domů.

Uběhl den, skončil i další, ze dnů se poskládal týden a z týdnů měsíc. I dva tři měsíce utekly jako voda a v lese zavoněl podzim.

Liška Pepina ležela na mechu a do kožichu jí lezla zima. Chtěla se jít ohřát do pelechu, ale najednou vidí, jak přes paseku hopká zajíček Filípek.

Kulaťoučký, prostě krása.

Liška v duchu tajně jásá. Rychle spolkla
mlsnou slinu, konečně čas dozrál k činu...

„Jen pojd' ke mně hezky blíž, poradím ti,
uvidíš,“ lákala Filípka. Olízla si drápy. „Copak tě
dnes trápí?“

„Nic, kmotříčko, nic,“ usmál se zajíček. „Ale
maminka mně říkala, abych každé lišce, kterou
potkám, ukázal, jak jsem už
vyrostl. Jak už umím
rychle běhat. Koukej!“

Zadupal a zmizel
z paseky jako vítr. Mluvil
pravdu, běhat opravdu uměl.

Liška Pepina si
rozzlobeně vzdychla:

„Těžko mně to někdy
někdo uvěří, jak já hloupá
přišla o snídani. O oběd
a večeři...“

Smutně vlezla do pelechu
pod keři.

